

Katholieke Jongerendag 2025 – Homilie mgr. Mutsaerts

We leven in een tijd waarin het woord hoop vaak klein lijkt. Het nieuws staat vol met oorlog, klimaatcrisis, depressie, onzekerheid over de toekomst. Soms lijkt het alsof de wereld donkerder wordt, alsof het beter is om niet te hopen... om teleurstelling te vermijden. Maar juist daar, in dat gevoel van machteloosheid, komt God ons tegemoet. Want de kern van ons geloof is niet dat alles goed gaat, maar dat God goed is — zelfs midden in wat kapot is.

Hoop is niet hetzelfde als optimisme. Optimisme zegt: “Het zal vast wel goedkomen.” Hoop zegt: God is er ook nog, hoe dan ook. Hoop is geen naïef wensdenken, maar een daad van geloof. Misschien denk jij: “Ja, maar wat betekent dat voor mij?” Je zit misschien met stress over school, eenzaamheid, de druk om te presteren, de vraag: wie ben ik eigenlijk, en wat wil God met mij?

Hoop begint daar waar jij durft te geloven, dat jouw leven niet toevallig is —dat er een roeping in jou zit, een plan dat groter is dan je angst. Hoop groeit niet in comfort, maar in vertrouwen. Wanneer jij zegt: “Heer, ik snap het niet, maar ik geloof dat U met mij meegaat,” dan zaai je een zaadje van hoop dat God zelf laat groeien.

Hoop is niet zweverig. Ze is concreet. Ze leeft in de glimlach van iemand die luistert. In jongeren die vrijwilligerswerk doen. In vriendschappen die blijven bestaan ondanks afstand of verschillen. In jullie — die vandaag hier samenkomen om te vieren dat Jezus leeft. Elke kleine daad van liefde is een sprankel van hoop in Gods wereld. Elke keer dat jij verkiest om niet cynisch te worden, maar te vergeven, te vertrouwen, te bidden —dan breekt er iets van het Koninkrijk van God door in onze tijd.

De wereld heeft jullie hoop nodig. Niet de hoop van slogans, maar de hoop die geboren wordt uit ontmoeting met Christus. Laat Hem toe in je vragen, je onzekerheden, je dromen. Want als Hij in jou leeft, dan word jij zelf een teken van hoop voor anderen. Durf te geloven: dat jouw toekomst niet bepaald wordt door angst, maar door Gods liefde die nooit opgeeft. Daar zijn goede redenen voor kijk naar de heiligen, naar Carlo, naar Pier Giorgio. Zij leefden het evangelie.

In het evangelie zegt Jezus ook: “Wie trouw is in het klein, is ook trouw in het groot.” Dat klinkt misschien simpel, maar het is radicaal. Want hoop begint niet bij grote plannen of wereldverbeteraars —maar bij kleine, trouwe daden van goedheid. Als jij eerlijk bent in je vriendschappen, als je iemand helpt zonder er iets voor terug te verwachten, als je kiest om te vergeven. En dát is hoop. Niet de hoop die wacht tot de wereld verandert, maar de hoop die begint bij jou, elke dag een beetje.

En dan nog iets. Jezus zegt: “Gij kunt niet God dienen én de mammon.” Hij bedoelt: als jouw hart gevuld is met angst om iets te verliezen, is er geen ruimte meer voor vertrouwen. Onze maatschappij zegt: “Zorg dat je veilig bent, dat je genoeg hebt, dat je controle houdt.” Maar hoop zegt: “Laat los — en vertrouw dat God voor je zorgt.” En ga ondertussen aan de slag. Jezus zegt niet: “Je had succes moeten hebben,” maar: “Blijf trouw in het kleine, Ik zie je, Ik houd van je.” En dan word jij zelf, in je school, je vriendschappen, je dromen — een levend teken van Gods hoop in deze wereld.

Dat zijn eucharistische daden. Elke Mis is trouwens een teken van hoop. We brengen brood en wijn — klein, eenvoudig, bijna niets — en God maakt er Zichzelf van. Dat is het geheim van hoop: dat God juist uit het kleine iets eeuwig kan maken. God is dol op dingen die er betekenisloos uitzien: een kind in een kribbe, een gekruisigde redder, en een stukje brood dat eeuwig leven bevat. De wereld zegt: geloof pas als je alles begrijpt. God zegt: geloof, en je zult versteld staan. We zijn gemaakt voor iets groters dan de aantrekkelijke mammon, voor iets eeuwig. En dat “iets” — dat is

hoop. Een mens wil maar een ding gelukkig worden. Hij ervaart dat dat hier niet gaat lukken. Dat wijst erop dat we geschapen zijn voor iets anders, iets groters, iets... Hoop is de honger naar ons ware thuis. Hoop wijst erop dat dit verlangen gerealiseerd kan worden, het heimwee naar iets dat we nog niet hebben gezien, maar waarvan we diep van binnen weten dat het echt bestaat.

Christelijke hoop is geen vlucht uit de wereld, maar een herinnering aan wie we werkelijk zijn. Het is alsof we, midden in het rumoer van onze dagen, af en toe de geur ruiken van een tuin die we ooit kenden: de tuin van Eden, waar God en mens elkaar zonder angst ontmoetten. Die geur — dat verlangen — dat is de stem van de Heilige Geest in ons hart die zegt: “Je bent onderweg naar huis.”

Die trouw die Jezus vraagt is de oefenschool van de hoop. Want elke keer dat jij iets goeds doet terwijl niemand kijkt, elke keer dat je eerlijk blijft als het makkelijker is te zwijgen, wordt je ziel een beetje lichter, een beetje meer afgestemd op de wereld die komt. Hoop is dus niet passief wachten, maar actief groeien in trouw.

En dan komen we bij het hart: de Eucharistie. Want hier aan het altaar gebeurt wat geen mens kan begrijpen: de eeuwigheid raakt de tijd aan. God buigt Zich in het brood; niet symbolisch, maar werkelijk. Dat is de bron van alle hoop. De Eucharistie is de plaats waar de hemel al begint. Hier leren we wie we zijn bedoeld te worden. En waartoe we bestemd zijn. Overigens, de hemel is niet het einde van het verhaal, maar het begin van het ware leven. Daarom is hoop niet “nog even volhouden”, maar een keuze om nu al te leven alsof de hemel werkelijk bestaat. Een keuze die je zelf moet maken.

Aan dit altaar wordt alles omgekeerd: het gewone wordt heilig, het zichtbare verwijst naar het onzichtbare, en het tijdelijke opent zich naar de eeuwigheid. Dat is eucharistische hoop: dat er, midden in het gewone, een deur naar de hemel openstaat. Ontdek dat, zoals Carlo Acutis dit ontdekte: “De eucharistie is mijn snelweg naar de hemel”.